

Letnik MMXVI
Št. 3
November 2016
Bilten

Viharnikove niti časa

Rdeča nit

1. Popotnice Viharniku
2. Iz zanke v zanko skozi čas
 - Vaški klepetulji pesnita
 - V duhu četrte obletnice
 - Inavguracija prvega viteza Viharnika
 - Skozi objektiv preteklosti
 - Alzheimer Cafe
 - Celostna oskrba stanovalcev od sprejema do zadnjega skupnega dneva
3. Z roko v roki: Prostovoljstvo v Viharniku
4. Domska dama v belem
5. Kar naprej!
6. Maja Lovše, naša gospodinja
7. Sprehod skozi letne čase
 - Eno jabolko na dan
 - Utrip lectovega srca
 - Večer nostalgije
 - Tekmovalni duh
 - Godalna sekcija Brightonskega mladinskega orkestra
 - Smeh je resna stvar
 - Pekarna Mišmaš
 - Sto let gospe Benet
 - Čarovnik iz Oza
 - Gostje s črne celine
 - Doktor Fig in Primičeva Julija na obisku
8. Dedek pripoveduje
9. Ugankarski kotiček

Izdal: Dom Viharnik

Uredniški odbor:
Karmen Romih
Senka Čučuk
Elvisa Čatak
Mateja Pelcar
Zdenka Dudič
Sonja Hüll

Vaški klepetulji:
Darinka Tarman
Mira Smolej

Lektoriranje: Katarina Kejžar
Oblikovanje: Rosje
Tisk: Medium
November 2016, 400 izvodov

Za morebitne napake se opravičujemo.

Dragi bralci,

Pripravila: Karmen Romih, direktorica Doma Viharnik

Viharnikove niti časa so tokrat posnete na fotografskem filmu, sestavljenem iz nešteto fotografskih podob. Fotografsko podobo je potrebno brati kot kulturno sporočilo, ne kot dobro ali slabo umetniško kompozicijo ali dokument časa in prostora. Fotografska podoba je medij, ki predstavlja določeno podobo realnega sveta. Danes skoraj ne zasledimo več fotografiranja starejših ljudi. Na internetnih straneh najdemo fotografije novorojenčkov, dojenčkov, porok, ne najdemo pa fotografij starejših ljudi ali njihovih portretov. Še nekaj desetletij nazaj pa so obstajale fotografije starejših. To so bile večinoma družinske fotografije, kjer so bile starejše osebe (dedek, babica) v prvi vrsti, vrsto za njimi so polnili otroci,

v naslednji so bili njihovi partnerji, tete, strici in ostali člani razširjene družine. Star človek je imel pomemben položaj na fotografiji, tako kot ga je imel v družini. Družinska fotografija pa je privlačna tudi zato, ker jo vedno znova opazujemo in ob tem pripovedujemo lastno zgodbo. S tem tudi ohranjamo družinske vezi. Starejši ljudje se kljub stereotipom o starejših radi fotografirajo. Pri listanju biltena se lahko prepričate o kompleksnosti barvne fotografske podobe in njeni predstavnosti moči ter o neposrednosti in resničnosti črno bele fotografske podobe. Ted Grant (2011) pravi, da s fotografiranjem ljudi v barvah fotografiraš njihova oblačila, s črno belo tehniko pa fotografiraš njihove duše.

Leto 2016 v domu Viharnik zaznamujejo fotografske podobe, tako v barvni kot v črno beli tehniki. Na fotografskem filmu se vrste naši stanovalci, njihovi svojci, prostovoljci in osebje našega doma. Zaradi njih je film poseben, neprecenljive vrednosti, vsaka fotografska podoba pa pripoveduje svojo zgodbo. Prijetne trenutke smo spremenili v prijetne spomine.

Želim vam, da bi bilo prijetnih spominov vedno več, da bi jih lahko in znali deliti z drugimi. Predvsem pa, da bi bili ti spomini trden temelj, na katerem bi gradili veselje do življenjskega obdobja, ki mu pravimo starost.

Spoštovani!

Pripravil: Janez Hrovat, župan Občine Kranjska Gora

Bliža se praznični čas in narava se bo kmalu odela v belo barvo, Zgornjesavska dolina pa se bo potopila v zimsko spanje. Vendar le navidezno, vse druge aktivnosti v naši okolici bodo le pospešile takt. Zavrtela se bodo žičniška kolesa, v centru vasi bo prijetno zadišalo po cimetu in kuhanem vinu, v zraku pa bodo odmevali božični zvonovi. V naše kraje bodo od vsepovsod prihajali turisti in s svojim prešernim dopustniškim razpoloženjem bodo tja do prvih dni v aprilu naša skrb in naše veselje, za marsikatero družino pa tudi edini vir zaslužka. Ker ste tudi vi, stanovalci doma Viharnik, ne glede na vaše stalno prebivališče, v času bivanja v Kranjski Gori prav tako pomembni in dobrodošli, vabim vse, da se udeležite raznih dogodkov, ki jih bo v zimski času kar nekaj. Še posebej čarobno bo na trgu pred cerkvijo, kjer tudi letos stoji Alpska vasica, ki vas s svojo ponudbo ne bo razočarala. Vsem skupaj pa želim veliko medsebojnega razumevanja in

obiskov vam dragih oseb, pozornosti prijaznega osebja in lepih dogodkov, ki jih tudi v vašem domu ne bo manjkalo.

Na dom Viharnik, ki stoji v kraju že štiri leta, smo vsi lahko ponosni. Zahvaljujem se vsem, ki ste v domu zaposleni, da z urejenostjo, kakovostjo storitev in s prijaznostjo, dom uvrščate med najbolj zaželene domove v Sloveniji. Izrekam tudi priznanje mojim predhodnikom, ki so spoznali potrebo in dom skupaj z lastniki tudi zgradili ter tako ponudili mnogim sedanjim in bodočim generacijam starostnikov možnost lepega preživljanja jeseni življenja v naših lepih krajih pod Julijci.

Srečno Viharniku in vsem, ki v njem bivate ali službujete!

Vaški klepetulji pesnita

Pripravili: Darinka Tarman in Mira Smolej

O STEOPOROZA

S ončnica je njen simbol:
T isoč zrnč v skladju – njena poza –
E no drugemu v oporo, sončni listi naokol.
O hranjajmo zdravje: zrahljane kosti
P odprimo s kalcijem, dodajmo vitamini.
O b pohodih v družbi srce se veseli,
R azgibavajmo telo in slaba volja mine.
O budimo zraven lepo pesem staro,
Z ustvarjalnostjo se poigrajmo
A povejmu drugim: nismo še za staro šaro!

Mira Smolej

ŽIVLJENJE

Vse v življenju ima svoj čas,
Vsaka žalost in veselje svoj obraz.
Je čas rojstva, je čas smrti,
v prihodnost vedno smo ozrti.
Pozimi vsa narava spi,
da spomladi znova se rodi.
Ob koncu dneva sonce nam zahaja,
se v jutru vedno novi dan poraja.
Prijazen bodi ti s seboj,
Saj to življenje je napoj.
Imej ti moč in še pogum,
Ohrani bistri si razum.

Vedno moramo naprej hoditi.
Dneva vsakega se veseliti.
Življenju pojdi radostno nasproti,
Zato zahvali božji se dobroti.

Darinka Tarman

U duhu četrte obletnice

Pripravila: Senka Čučuk

Veter med veje Viharnika piha že četrto leto. Letos je bil to veter sprememb. Na številnih področjih. Tudi med zaposlenimi so dozorele različne odločitve. In ravno zato je listje Viharnika tako živahno pisano skozi vse letne čase.

Da so spremembe nujnost sodobnega sveta, in ne le modna muha, o tem ni potrebno posebno razpravljati. Vprašanje je le ali posamezniku pomenijo izzivi oziroma priložnost za ustvarjalnost ali pa so le moteč dejavnik v vsakdanjem ritmu ter zato obvezna pot v negotovost.

Dejstvo je, da smo ob vsakodnevnih izzivih izpostavljeni tudi stresu. Poleg tega svet drvi mimo nas z neizmerno hitrostjo. Trenutkov, ko se ustavimo in globoko pogledamo vase, pa je - roko na srce - bore malo. In potem se čudimo, kako gre vse mimo nas.

Samasekotstaršvelikokratzalotimipripremišljevanju o tem, kaj sem pravzaprav svojima nadebudnežema nudila preko dneva. Prevoz naše tretješolke (ojoj - v tretjem razredu je že?!) v glasbeno šolo in nazaj, tekanje na trening in s treninga mojega šestletnika, skok v trgovino po delikatese, ponovimo poštevanko do pet, nato tuširanje, večerja in spanje. »Kaj pa pravljičica za lahko noč?« se zasliši iz sobe, ko sem že ugasnila luč. V kuhinji sem sredi pospravljanja in zagodrnjam nekaj v stilu »... jo bomo pa jutri prebrali...« Tišina. Nato pa se zasliši stopicanje nogic. Z medvedkom pod roko stoji mali mož pred mano in s tistimi modrimi »okicami« zre vame ter pravi: »Obljubila si nama, mami.«

In potem me spreleti. In obide žalost. Kaj žalost, sram! Res sem obljubila. Sta res pomembnejša kup umazane posode in nezlikanega perila kot dva para svetlečih oči, ki cel dan čakata name? Kaj sem jima pravzaprav poleg tekanja preko celega dne danes dala? Nič, razen občutka, da odrasli vedno nekam hitimo. Nič, razen dognanja, da sem pozabila stegniti roki v objem in za hip ustaviti drvenje sveta.

Zato se zavestno odločim za spremembo. Ta bo za seboj potegnila kup negativnih stvari - perilo ne bo zlikano, umazana posoda v stroju bo morda zasušena, tudi posesanih tal nocoj ne bo. Avendarle bo to naša nova priložnost. Stiskanje pod odejo in hihitanje ob prebiranju že davno pozabljenih vrstic, me v spominu vrnejo daleč nazaj. Kdaj sem pozabila biti otrok? Od kdaj so mi važnejša čista tla in pospravljene igrače? Kje na poti sem se izgubila? Globoko v sebi se trdno odločim. Če ne jaz, kdo jima bo nudil objem? Če ne jaz, kdo jima bo povedal, da ni narobe, če se ustaviš in greš včasih tudi dva koraka nazaj? In kdo, če ne jaz, jima bo pomagal zrasti v človeka, ki se ne bosta bala sprememb in bosta v njih videla priložnosti za svojo ustvarjalnost?

Le s poznavanjem sebe, z vedoželjnostjo in odprtostjo do vsega prevzemamo odgovornost za svoje življenje. Na neki točki takega raziskovanja in brskanja po sebi, svojih spominih ter občutkih, vedno trčimo ob bolečino. In ker bolečine ne maramo, se je izogibamo. Godi Keller je v članku Ko žabo treščiš v steno, se spremeni v princa, razmišljal: »V trenutku, ko prepoznamo problem in se z njim soočimo, se problem spremeni v priložnost.«

Viharnik v svoja jadra lovi nešteto priložnosti. Biti na mestu pravi trenutek in ujeti veter, ki bo zapeljal novim dogodivščinam naproti, pa je umetnost, ki se je učimo že skoraj pet let. Zaposleni s svojimi pričakovanji ravno tako krojimo del poti. Prepričana sem, da mora na tej naši poti biti izpolnjeno načelo »spreminjam se« in ne »spreminjajo me«.

Le tako bomo lahko, s skupnimi močmi seveda, pričala novim uspehom in še boljšim zgodbam. Na pot pa je potrebno stopiti brez strahu. Kahlil Gibran, libanonski pesnik, je zapisal: »Če zapreš vrata vsem napakam, bo resnica ostala zunaj.« Zato se ne bojmo vetra sprememb!

P.S.: Praznovanje rojstnega dne je bilo tudi ob četrty svečki Viharnika preplavljeno s čustvi.

Četrta obletnica doma. Vir: arhiv doma.

Inavguracija prvega viteza Viharnika

Pripravila: Senka Čučuk

S fanfarami je bilo oznanjeno, da ja napočil čas. Pozdrav ljudstvu Viharnika je namenila grofica Viharniška.

Slovesno se je namreč obhajal poseben dan, tokrat ne samo v družini, ampak v večjem krogu povabljenih gostov. Ino kot se za poseben dan spodobi, smo en kup ljudi od blizu in daleč povabili.

Trubadur in njegova spremljevalka sta poskrbela za prijetno glasbo. Potem pa je bila naloga viharnikove spletične, da vsakega od gostov pobara, kaj so prinesli grofu Viharniškemu v dar.

Za zdravje našega ljubega grofa ino vseh dvorjanov ter ljudstva že vrsto let skrbi naša lekarnarica Jerneja. Gospa so nam povedali, da so se zarana na pot podali. Še dobro, da struga Pišnice ni v času, ko bi visoka bila, in je lahko brez konja, kar peš na naš grad prišla. En kup zvkov je v ta namen namešala, grofu na čast pa prav posebno mešanico čaja, ki bode za dobro počutje tako grofa kot grofice ino vseh podanikov na gradu Viharnik poskrbel.

Iz starega belopeškega gradu, ki ga je dal zgraditi zakupnik celjskih grofov Žiga Ditrichstein, je prišla naša druga gostja, gospa Maja. Da bode naš grof

zadovoljen, je gospa en kup glinenih loncev v dar pripeljala.

Z vsem spoštovanjem smo se klanjali tudi visokemu obisku iz Italije. Ako se spomnite zgodovine, boste vedeli, da so bile slovenske dežele zaradi turških napadov brez pomoči. Niso imele ne vojakov ne denarja. Naše razmere so bile take, da bi popolnoma propadli, ako ne bi imeli prijateljev, ki so nas podpirali. Zavoljo dobrih sosedskih odnosov sta tako na obisk prišla tudi grof in grofica grofije Attems, ki imata v lasti tudi opatijo Mužac.

S posebnim namenom pa je bil na ta veseli dan z nami tudi red viteza Gašperja Lambergerja. Vedeti morate, da je, poleg izobrazbe, moral biti vsak vitez izvežban v jahanju, streljanju, borjenju, lovu in plavanju. Znati je moral sukati težki meč, metati bojno kopje in krotiti konje. Pa tudi s postom in molitvijo se je moral pripravljati na viteški stan.

Lačni iger in željni zabave so tako dvorjani in ljudstvo Viharnika vse do večera uživali v mečevanju vitezev, boju s kopji, tudi v lokostrelstvu so se pomerili. Obnemeli pa so vsi do zadnjega, ko so videli viteza ogenj požirati ino kot zmaj ogenj bruhati! Mlado in staro se je prepustilo glasbi in zaplesalo se je, da je bilo veselje narod gledati.

Eno posebno nalogo pa je viteški red Gašperja Lambergerja vendarle imel ta dan. Slovesno in z vsemi častmi je v svoje vrste sprejel enega izmed prvih prebivalcev gradu Viharnik in tako je bil prisoten narod priča inavguracije.

Ljudstvo se je veselilo z grajsko družino in skoraj pozabilo, da je grof Viharniški njih gospod, kmetje pa njegovi podložniki. Neprisiljena zabava je trajala vse popoldne in še nekaj večera so morali privzeti, preden so se razšli.

Počasi in čisto neopazno pa je grad Viharnik

utonil nazaj v globok sen. Sij lune je obsvetil grajsko dvorišče in tako kot so prvi sončni žarki tiho srkali jutranjo roso, so meglice odnesle šepet prejšnjega dne.

A zgodba o pogumnih vitezih, njihovih damah, mogočnih graščakah in grajskih gospa ne bo šla v pozabo. Če boste domišljiji pustili prosto pot in odprli um za nedojemljivo, potem nekoč, za devetimi gorami, mogoče znate ponovno najti vrata v to naše grajsko dvorišče ...

Ljudstvo pleše. Vir: arhiv doma.

Videli so ga kakor zmaj ogenj bruhati. Vir: arhiv doma.

Vitezi v Viharniku. Vir: arhiv doma.

Streljanje z lokom. Vir: arhiv doma.

Inavguracija prvega viteza Viharnika. Vir: arhiv doma.

Sukanje meča. Vir: arhiv doma.

Skozi objektiv preteklosti

Pripravila: Elvira Čatak

Z namenom, da ponudimo stanovalcem kakovostno preživljanje prostega časa, organiziramo v domu namenske aktivnosti in raznolike dogodke.

Ker je fotografija edini jezik, ki ga razumejo po celem svetu, smo se odločili organizirati fotografiranje za naše stanovalce, ki se je zaključilo z razstavo fotografij. Dogodek smo poimenovali Skozi objektiv preteklosti, ker je fotograf ujel trenutek posameznega stanovalca s predmetom, ki je bil povezan z njegovim preteklim časom.

Stanovalci so z navdušenjem stopili pred objektiv ter razbili vse stereotipe o tem, da lepoto izžarevajo le mladi obrazi. Ob pogledu na fotografije je moč začutiti globino pogleda in preteklost skozi gube na obrazu.

Ugotovili smo, da si starejši ljudje želijo biti fotografirani in so si ob pogledu na fotografijo zelo všeč.

Gospa Sankovič. Vir: arhiv doma.

Gospod Anderle. Vir: arhiv doma.

Gospa Kunšič. Vir: arhiv doma.

Gospa Bleiweis. Vir: arhiv doma.

Gospa Cuznar. Vir: arhiv doma.

Gospod Pretnar. Vir: arhiv doma.

Alzheimer cafe

Pripravila: Polona Moškon

Demenca je neozdravljiva, napredujoča bolezen. Z napredovanjem bolezni se obremenitve in stresne situacije stopnjujejo predvsem pri svojcih, ki od sebe pogosto zahtevajo popolnost v mnogih vlogah. Hočejo in želijo najbolje poskrbeti za obolelega z demenco in od svojega telesa včasih zahtevajo nemogoče.

Dvakrat letno v domu Viharnik pripravljamo srečanja pod okriljem Slovenskega združenja Spominčica, imenovano Alzheimer Cafe. Glavni namen srečanj je, da se v prijetnem vzdušju in ob skodelici kave odprejo nova vprašanja v povezavi z demenco, na katera s skupnimi močmi in ob pomoči strokovnjakov poskušamo odgovoriti.

V letošnjem letu smo gostili psihiatrinjo Melito Pretnar Silvester, dr. med., specialistko psihiatrije, ki je predstavila prve zanke demence in nas informirala o razlikovanju demence od običajnega, vsakdanjega pozabljanja. S praktičnim prikazom vaj za spomin, ki jih lahko stanovalci in svojci izvajajo tudi v vsakdanjem življenju, je vse udeležence seznanila socialna delavka iz Zavoda sv. Martina Bohinj, gospa Alenka Zorč.

Srečanje Alzheimer cafe. Vir: arhiv doma.

Celostna oskrba stanovalcev od sprejema do zadnjega skupnega dneva

Pripravila: Maja Pozvek

S sprejemom starejših v dom Viharnik se prične naša skupna pot, ki jo za stanovalce želimo čim bolj izpopolniti in jim zagotoviti celostno oskrbo, ki je ključni element za kakovostno staranje in zadovoljstvo.

Stanovalci, ki pridejo v Viharnik, so lahko zdravi in samostojni, lahko pa so zelo bolni in potrebujejo

delno oziroma popolno pomoč zdravstvenega osebja pri zagotavljanju življenjskih aktivnosti. Z namenom, da jim bivanje v domu približamo domačemu okolju, jih vključujemo v razne aktivnosti, ki jih opravljajo pod okriljem delovnih terapevtk. Za ohranjanje in izboljševanje fizičnih sposobnosti so vključeni v fizioterapevtsko

obravnavo. V primeru zdravstvenih težav za stanovalce skrbi zdravnica splošne medicine in zdravstveno ter negovalno osebje. Stanovalci imajo možnost duhovne oskrbe. Po dogovoru jih obišče duhovnik, v kapeli pa se lahko udeležijo svete maše.

Ko pri starejših bolezensko stanje napreduje ali imajo diagnosticirano neozdravljivo bolezen, jih vključimo v paliativno mrežo. Pred vključitvijo v paliativno mrežo organiziramo družinski sestanek, na katerem so prisotni svojci, stanovalci (kadar zdravstveno stanje to dopušča), zdravnica, socialna delavka in medicinska sestra. Zdravnica razloži zdravstveno stanje in diagnoze, predstavi

pričakovano napredovanje bolezni in možne zaplete. Skupaj se pogovorimo o možnostih zdravljenja in naredimo načrt zdravstvene oskrbe v primeru poslabšanja zdravstvenega stanja in pridruženih simptomov. Stanovalci, ki so vključeni v paliativno mrežo, so redno vodeni s strani paliativnega tima. Po potrebi ponovno organiziramo družinske sestanke, kjer imajo stanovalci in svojci možnost izraziti svoje mnenje, izpostaviti dileme in vprašanja, ki so se jim pojavila od našega zadnjega srečanja. S stanovalci in njihovimi svojci naredimo načrt celostne obravnave stanovalcev z namenom, da bi jim omogočili kakovostno preživljanje zadnjih dni ter miren in dostojanstven odhod.

Gospa Kocijan. Vir: arhiv doma.

Prostovoljstvo v domu Viharnik

Pripravila: Polona Moškon

Že skoraj štiri leta so v domu Viharnik aktivne tudi prostovoljke, ki vsaj dvakrat tedensko prihajajo ter krajšajo urice stanovalcem. Na obisk prihajajo vsak teden ob ponedeljkih, ko imajo stanovalci pevske vaje ter ob torkih, nekatere pa tudi ob drugih dnevih.

S stanovalci se predvsem pogovarjajo in jim prisluhnejo. Z njimi se sprehajajo, izmenjujejo drobne pozornosti in jim dajejo občutek pripadnosti, varnosti in pomembnosti.

Biti prostovoljec je lepo, saj nesebično in humano delo dodaja posebno vrednost življenju vsakomur, ki se z njim ukvarja. Zato smo se tudi letos, že drugo leto zapored, udeležili natečaja Prostovoljec leta 2015, ki je pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije, Boruta Pahorja. Prireditve se je udeležila tudi prostovoljka ga. Jožica Markelj, ki opravlja prostovoljno delo s stanovalci v domu

Viharnik in sodeluje pri aktivnostih s stanovalci. Je dobrovoljna, pozitivno naravnana ter vedno pripravljena priskočiti na pomoč stanovalcem z vključitvijo v različne aktivnosti kot so pogovorne delavnice, druženje s stanovalci, spremstva, pomoč pri osnovnih aktivnostih.

S pomočjo prostovoljcev je naša družba boljša in plemenitejša. V domu Viharnik smo ponosni, da imamo prostovoljce, ki s svojim plemenitim poslanstvom in dobro voljo prispevajo k razvijanju vrednot solidarnosti, medgeneracijskega sožitja ter izboljšujejo kvaliteto življenja stanovalcev.

Gospa Jožica Merkelj. Vir: arhiv doma.

Gospa Lavtižar. Vir: arhiv doma.

Domska dama v belem

Pripravila: Maja Robič, domska zdravnica

Tako je. Nova zdravnica sem v domu že nekaj mesecev. Da bodo domski radovedneži potešeni, moram povedati nekaj dejstev.

Moja sreča sta dva otroka, mož in maček. Menim, da bi bilo življenje brez uničevalcev pohištva (v obliki dveh otrok, moža in mačka, razni termiti niso zaželeni) hudo dolgočasno. Od potomcev se vedno kaj pametnega naučim. Recimo, da je pospravljanje nekaj, kar je najbolje narediti potem in še kasneje. Če sploh. Ker se veliko stvari pospravi kar samo od sebe.

Rada imam hribe in smučanje. Tako se zna pozimi

kakšen dan zgoditi, da bomo z ambulanto začeli maaalce kasneje. Pred prvo jutranjo kavo znam biti sitne volje. K sreči je sestra Metka v ambulanti in ostalo osebje v domu strpno do mojih muh.

Medicina je moj poklic, posel in poslanstvo. Včasih imam medicine dovolj in se prelevim v serviserja pralnega stroja, systemskega inženirja domačega računalnika ter vzdrževalca kurilnice. Po mojih posegih ima mož občasno glavobol. Tako, da bom ostala kar pri medicini.

Maja Robič, domska zdravnica. Vir: arhiv doma.

O Maji Lovše, naši gospodinji

Pripravila: Maja Lovše

Sem Maja Lovše, domačinka, zadnji dve leti živim v Mojstrani. Po izobrazbi sem gostinski tehnik, vzgojiteljica predšolskih otrok in socialna oskrbovalka. V domu Viharnik sem od aprila 2012, odkar je dom odprl svoja vrata, zaposlena kot gospodinja-oskrbovalka. Delo opravljam na vitalnih skupinah, kjer je večina stanovalcev še vitalnih, nekateri pa že potrebujejo več pomoči, tako da jim pomagam pri tistih življenjskih aktivnostih, ki jih težje naredijo oziroma jih ne zmorejo več opravljati sami. S stanovalci se razumemo dobro in imamo lep in spoštljiv odnos. Zelo se navadijo na gospodinje, saj veliko časa preživimo skupaj in jim znamo pričarati domače vzdušje. Prosti čas, ki ga zaradi službenih obveznosti žal ni veliko, preživim s svojo družino. Veliko veselja mi prinaša sin Žiga, ki je letos postal prvošolček.

Sama rada hodim v naravo, kolesarim in preberem kakšno dobro knjigo. Sem pozitivna oseba, ki rada pomaga drugim in dela z ljudmi. Tudi glede službe mi pogosto kdo od svojcev reče, da smo si izbrali težak poklic.

A če to, kar delaš, delaš s srcem in veseljem, ni nikoli težko.

Veliko mi pomeni, da so stanovalci zadovoljni, saj smo tu zaradi njih, da jim omogočimo, olajšamo in polepšamo jesen življenja. Sem zagovornica dejstva, da vsak posameznik ni za tovrstno delo, ne glede na izobrazbo, ki jo ima. Za takšno delo moraš biti ČLOVEK. Človek z dušo in srcem. Potrpežljiv, human in predvsem empatičen! Tega se ne da naučiti. Si ali pa nisi ...

Kar naprej!

Pripravila: Sonja Hüll

»Ko se zaprejo vrata, se drugje odpre okno.« Tako nekako je tudi mene pot pripeljala v enega lepših kotičkov Slovenije, novim izzivom in dogodivščinam naproti. Po poklicu sem socialna delavka, zakaj točno sem izbrala ta poklic, pa vam ne znam povedati. Od malega sem bila rada v družbi. Rasla sem s starši, starimi starši in še dvema bratoma in sestro na veliki kmetiji, da številčnega sorodstva sploh ne omenjam. Zanimalo me je mnogo stvari, žal pa se s številkami, kljub vztrajnim poskusom, nikdar nisem spoprijateljila, zato sem se odločila za družboslovje.

Medtem, ko me moje delo poklicno izpolnjuje, pa mi doma čas krajšata nabrita fantič in dekletce, ki

vsak dan ušpičita kaj novega in sproti podirata vse moje teorije o starševstvu. Z možem in otrokoma preživljamo skupaj večino prostega časa, kdaj pa mi uspe tudi prebrati kakšno knjigo ali pogledati dober film. Prosti čas rada preživljam v naravi, se družim in poklepetam s prijatelji, raziskujem bližnje in daljne kraje in uživam vsak dan sproti.

Vrata so vedno široko odprta, zato kar naprej, če vas kaj moti, spravlja v slabo voljo ali vam krati spanec. Skupaj bomo poiskali rešitev. In kadar želite deliti kakšno veselo novico, na kratko poklepetati ali ste preprosto dobre volje, kar naprej! Nasmeh premika gore.

Eno jabolko na dan

Pripravila: Danica Mahnič

Povabili so nas na Dan odprtih vrat sadovnjaka Resje, ki ga je priredila Kmetijsko gozdarska zadruga Sava z. o. o. Lesce. Povabilu smo se odzvali z dvema predstavnikoma stanovalcev, vodjo kuhinje in fizioterapevtko.

Začetki gorenjskega sadjarstva segajo že več kot 300 let nazaj. Sam sadovnjak Resje pa beleži svoj začetek v letu 1960. Danes na območju celotnih 30 ha sadovnjaka rastejo jabolane, slive in hruške. Na približno 26 ha je zasajeno okrog 20 vrst jablan integrirane in delno ekološke pridelave, na 1 ha gojijo orehe, zadnji dve leti pa na 2 ha sejejo ajdo vrste Čebelica, ki je avtohtona slovenska vrsta. Iz nje izdelujejo ajdovo moko, ki je močnega okusa. Jabolka v sadovnjaku Resje pridelujejo na integriran način že več kot 25 let. Zaščitna sredstva za varstvo rastlin uporabljajo samo takrat, ko je to nujno potrebno, pri čemer uporabljajo sredstva, ki manj obremenjujejo okolje in zdravje ljudi. Pri zatiranju škodljivcev pa jim pomagajo njihovi naravni

sovražniki, kot so tenčičarice, pikapolonice, ujede, siničke in drugi. V sadovnjaku prevladujejo sorte Zlati delišes, Idared, Jonagold, Pinova, Breburne in Fuji. Sorti Sirius in Topaz pa sodita med ekološko pridelani vrsti. Zna slovenska sorta se imenuje Majda, kar je zelo razveselilo našo vodjo kuhinje. Ostre podnebne razmere v tem delu Gorenjske poskrbijo za to, da so jabolka bolj odporna, imajo izrazitejši poln okus in so bolj obarvana. Seveda je narava tista, ki kroji usodo pridelka.

Ni odveč povedati, da so lokalno pridelana jabolka in ostali pridelki zdravi, izdatnejši in dosegljivi. Samo zavedati se moramo, da imamo pravico in dolžnost po njih poseči. Verjamemo, da bodo tudi v našem domu na jedilniku jabolka iz sadovnjaka Resje.

Obisk smo zaključili zadovoljni. Kako tudi ne, saj smo poskusili, kako so jabolka odlična v obliki jabolčnih zavitkov in pit.

Gospod Kolenc in gospod Dežman na ogledu sadovnjaka Resje.
Vir: arhiv doma.

Utrip lectovega srca

Pripravila: Metka Robič

Že lansko leto smo si zadali cilj, da letos obiščemo Linhartovo mesto, Radovljico. Obljuba dela dolg in tako smo se 19. 9. v lepem sončnem dnevu podali na ogled Radovljice.

Pot nas je vodila skozi Zgornjesavsko dolino, mimo Jesenic, Žirovnice in Lesc do našega cilja. Sprehodili smo se po srednjeveškem mestnem jedru, mimo številnih galerij in muzejev.

Ogledali smo si arhitekturo Šivičeve hiše in cerkev Sv. Petra, nekateri so se sprehodili tudi do razgledne točke.

Znamenitost Radovljice so tudi lectovi srčki. V več

kot 500 let stari hiši smo si ogledali ročno izdelavo srčkov na tradicionalni način, po starih receptih in s pomočjo stare opreme. Tudi Viharnice in Viharniki smo se preizkusili v tej spretnosti in ustvarili unikatne srčke, ki krasijo naše prostore.

Ker smo ob delu postali lačni, smo zavili v priljubljeno gostilno na okusno kosilo. Po kosilu smo doživeli prijetno presenečenje, ko nam je lastnik zaigral na orglice.

Preživeli smo prijeten dan in polni lepih vtisov smo se vrnili v naš Viharnik.

Na kosilu. Vir: arhiv doma.

Ustvarjamo lectovo srce. Vir: arhiv doma.

Še skupinska iz Radolce. Vir: arhiv doma.

Večer nostalgije

Pripravila: Anita Ključanin

Poletje se je bližalo koncu in v domu smo se od vročega poletja poslovili v ambientu gora in s srcem nekje daleč ob Jadranu. S svojim šarmom in edinstveno energijo so nam v soju sveč, ob kozarcu vina in okusnih prigrizkih polepšali večer fantje klape Gallus. S stanovalci smo prepevali ob zvokih dalmatinskih skladb, zvokih tamburic in kitar ter si

tako pričarali pridih morja. Ob dobro znanih dalmatinskih melodijah je marsikomu zaigralo srce. Misli so odtavale v skrite koticke in obudili smo spomin na mladost. Od šarmantnih fantov klape Gallus smo se kar težko poslovili. V spominu nam bo ostal prelep, s čustvi napolnjen večer.

Klapa Gallus. Vir: arhiv doma.

Druženje ob glasbi in kozarcu vina. Vir: arhiv doma.

Jekmovalni duh

Pripravila: Maša Putrih

Naš turnir v kegljanju je privabil številne stanovalce. Gospod Ivan pa je z nami podelil svojo življenjsko zgodbo.

Pisalo se je leto 1957. Kegljanje je bilo zelo priljubljeno med mladimi fanti. Tisti najboljši pa so želeli še nekaj več. Izziva niso videli le v druženju temveč so si želeli pravih tekmovanj. Tak je bil tudi naš stanovalec, gospod Ivan, ki je bil tako dober v tem športu, da se je udeleževal tekmovanj tudi na državnem nivoju.

Ko je z nami podelil svojo zgodbo, je iz sobe prinesel še priznanje iz leta 1957. Dokaz, da mu to nedvomno ogromno pomeni, saj priznanje po vseh teh letih še vedno skrbno čuva, spomin na tiste dni pa je še vedno zelo živ.

Turnir v kegljanju. Vir: arhiv doma.

Godalna sekcija Brightonskega mladinskega orkestra

Pripravila: Mateja Pelcar

Glasbeno obarvan julijski dopoldan si bomo še dolgo zapomnili po čudoviti glasbeni točki. Avla je postala oder, na katerem se je klasična glasba predstavila v drugačni preobleki. Za trenutek smo ostali brez besed, saj nas je nastop presenetil z vrhunsko kakovostjo. Obiskal nas je Brightonski mladinski orkester, ki je danes eden najstarejših evropskih mladinskih orkestrrov, ustanovljen maja 1949. Trenutno ga vodi dirigent gospod Andrew Sherwood.

Brightonski mladinski orkester izvaja znana simfonična dela, od katerih so bila nekatera, npr. Exstasis Johna Tavernerja, napisana prav zanj. Orkester pogosto sodeluje v skupnih projektih z različnimi zborovskimi zasedbami, plesnimi in gledališkimi skupinami ter celo grafitarji.

Koncert. Vir: arhiv doma.

Smeh je resna stvar

Pripravila: Elvira Čatac

Priljubljena aktivnost v domu je Joga smeha, katero smo začeli izvajati v letošnjem letu. Joga smeha je edinstvena vadba, ki med seboj prepleta brezpogojni smeh, dihalne in gibalne vaje. Je edinstvena tehnika, ki omogoča smeh iz srca, in to brez vključevanja kognitivnega mišljenja.

Raziskave so dokazale, da vadba smeha lahko zelo učinkovito deluje kot dopolnilna terapija za ohranjanje zdravja in boljšega počutja. Prav to, dobro voljo in dobro počutje ter predvsem nasmeške na obrazih, si želimo ohranjati pri nas. Naše vodilo je: »Smej se in življenje bo lepše.«

Joga smeha: Vir: arhiv doma.

Pekarna Mišmaš

Pripravila: Zdenka Dudič

Nekega lepega majskega dne smo se skupaj z vodjo projekta Mlajši razveseljujemo starejše in osnovnošolci iz OŠ Josipa Vandota Kr. Gora odpravili v Gozd Martuljek, kjer se v hotelu Rute skriva prava pekarna Mišmaš. Dobrodošlico so nam izrekli pek Mišmaš, mlinarica Jedrt in njen črni maček. Pričakovali smo, da bodo naši želodčki takoj polni slastnih dobrot, pa nas je čakalo presenečenje. Zavihati smo morali rokave in se lotiti peke kruha in peciva - presejali smo moko, gnetli testo in oblikovali različno pecivo. Deležni smo bili tudi predstave o pekarni Mišmaš,

črn maček nam je poslikal obraze, mlinarica Jedrt pa nas je na hudomušen način seznanila z novostmi v bližnji in daljni okolici. Bilo je nepozabno, za nameček pa smo domov odnesli še vsak svojo pekovsko dobroto in obljubo, da bo pekarna Mišmaš, za eno dopoldne, odprla vrata kar pri nas v domu Viharnik - za vse tiste, ki se predstave niso mogli udeležiti. Pek, mlinarica in črni maček so obljubo držali in nas skupaj z učenci Glasbene šole Jesenice tudi obiskali. Avla je bila napolnjena do zadnjega kotička, mi pa smo še enkrat nepopisno uživali.

Sto let gospe Marije Benet

Pripravila: Anita Ključanin

V petek, 26. avgusta, smo nazdravili visokemu jubileju, kajti gospa Marija Benet je praznovala svoj 100. rojstni dan. V domu Viharnik smo tako proslavili rojstni dan druge stoletnice. Na skupini Severni sij smo ji pripravili prijetno presenečenje. Skupaj s svojci smo gospo presenetili s slastno torto, za prijetno vzdušje ob sladkanju pa so poskrbeli zvoki harmonike. Z ostalimi stanovalci in zaposlenimi smo gospe Mariji v en glas zapeli in tudi zaplesali. Slavnostnemu dogodku in voščilom sta se pridružila tudi župan občine Kranjska Gora Janez Hrovat in direktorica doma Karmen Romih.

Voščila je s solznimi očmi in nasmehom na obrazu gospa Marija prejela tudi od predstavnikov Krajevne skupnosti Rateče, Društva upokojencev ter predstavnikov turističnega društva. Kljub častitljivim letom je gospa Marija še zmeraj bistrega duha in polna veselja. Za rojstni dan je imela eno samo željo - da bi bila zdrava. Razšli smo se z mislijo, da je starost lepa. Še posebno zna biti lepa, če je človek pri teh letih še čil in zdrav in se veseli vsakega podarjenega dne v življenju.

Pekarna Mišmaš. Vir: arhiv doma.

Sto let gospe Benet. Vir: arhiv doma.

Čarovnik iz Oza

Pripravila: Maja Pozvek

V marcu so nas obiskali učenci Osnovne šole Poldeta Stražišarja Jesenice, ki so v naš dom prinesli zgodbo Čarovnik iz Oza in nam pričarali prav poseben in čaroben dan. Avtor zgodbe je želel zabavati naše najmlajše in jim z zgodbo pokloniti veselje brez vsake žalosti. Vendar pa smo se po ogledu tako stanovalci kot zaposleni strinjali, da ta pravljica ni namenjena le najmlajšim, ampak je lahko zelo prijetno razvedrilo tudi za vse nas.

Učenci Osnovne šole Poldeta Stražišarja so v pripravo predstave vložili veliko truda in trdega dela, kar so opazili tudi stanovalci, ki so predstavo spremljali. Po končani predstavi pa smo si vzeli čas tudi za druženje. Skupaj smo si izmenjali marsikatero lepo besedo in izkušnjo. Gledališka predstava in druženje bosta ostala v spominu stanovalcev in z veseljem bomo zadovoljstvo ob tej izkušnji delili tudi z drugimi.

Čarovnik iz Oza. Vir: arhiv doma.

Gostje s črne celine

Pripravila: Danica Mahnič

Februar je mesec, v katerem se mora zima počasi posloviti. V tem času se namreč vitalna moč narave začne prebujati in bohotiti. Pustni čas je čas, ki ga imajo najraje naši najmlajši in tudi malo večji otroci, saj je to čas norčij, šemljenja in rajanja. Ta stari običaj izhaja iz pradavnine, ko so naši predniki verovali, da bodo na ta način pregnali zimo in priklicali pomlad. Pust pa v prenesenem pomenu pomeni post. Tako je pust znanilec postenja po novoletnih pojedinah, ki se prične na pepelnično sredo in traja vse do velike noči.

V našem domu se je na pustni torek pojavil poseben obisk. Običajni zaposleni so se kar izgubili, nikogar ni bilo, ki bi pozdravil goste. A glej ga zlomka, gostje se niso pustili motiti ali odgnati. Odlične volje so pričeli z rajanjem in odganjanjem zime. Prebivalci doma so se s pristnim zanimanjem in hudomušnostjo prepustili prešernosti in nagajivosti črnim gostom, saj je bila ta zelo nalezljiva. Saj veste, dobra volja je najboljša. Afriškim gostom pa še zdaleč ni bilo dovolj pohajkovati po domu

in izvabljeni nasmehe na obraze, ampak so se podali na obisk k modrim varuhom postave na Policijo Kranjska Gora. S tem pa še vedno ni bilo konec rajanja. Črne obiskovalce je zanimalo, kako imamo urejeno zdravstvo, zato se njihovem obisku niso mogli izogniti niti v zdravstvenem domu, niti v lekarni. Kranjska Gora pa je turistični kraj in samostojna občina, zato so bili obiska deležni zaposleni na Občini in na lokalnem turističnem društvu. Čudovito so jih sprejeli in občudovali. Najpristnejši sprejem pa so gostje doživeli pri najmlajših v tamkajšnjem vrtcu in šoli, ki so se nenapovedanih obiskovalcev iskreno razveselili in jih takoj sprejeli medse.

Pustne šeme smo dokazale, da je širjenje dobre volje nalezljivo in razveseljuje druge ljudi. Razveselili smo naše stanovalce, jim pričarali vesel dan in popestrili njihovo življenje. Upali pa smo si iti še dlje in smo zato dobro voljo nesli v Kranjsko Goro ter jim pokazali, da smo del njihovega kraja.

Pustno rajanje. Vir: arhiv doma.

Pustno rajanje. Vir: arhiv doma.

Doktor Fig in Primičeva Julija

Pripravila: Maša Putrih

Našemu največjemu slovenskemu pesniku, dr. Francetu Prešernu, smo se letos poklonili na prav poseben način. Vrnili smo se v 19. stoletje, ko je bilo na kranjskih ulicah možno srečati dr. Franceta Prešerna. V njegovih mislih pa je bila Primičeva Julija, ki ji je posvetil veliko prostora v svojih delih. Dolga leta je bila navdih za njegove ljubezenske pesmi in nekaj najlepših ji je tudi posvetil.

Ker je poleg literature umetnost tudi glasba, smo malo pobrskali po zgodovini in ugotovili, da so pred dvema stoletjema na ulicah nastopali ljudje, ki so vrteli ročico na romantični pojoči škatli. To škatlo na kolesih danes vsi poznamo pod imenom lajna.

*Od nekdeje lepé so Ljubljanke slovele,
al lepši od Urške bilo ni nobene,...*

Dogajalo se je na gospodinjskih skupinah našega doma

Na skupino je vstopila zgovorna kranjska ženička Francka, ki je na dolgo razlagala o sosedu Francetu. Ves čas je hvalila njegova dela, a ker ni mogla iz svoje opravljive kože, je na hitro še dodala, da ga večkrat sreča v sosednji oštariji. Kaj več ni hotela povedati ali pa ni utegnila. Kar nekaj krepkih pa je padlo na račun Julije iz Ljubljane. Ves čas se je spraševala, kako je možno, da ga noče vzeti za svojega in si je raje izbrala drugega. Francka, ki je v Kranju in okolici znana kot prava klepetulja, je imela pripravljenih še veliko »ta frišnih« informacij in sama sreča je bila, da je kmalu vstopila gospa Alja, ki je s čarobnim zvokom lajne stanovalce »rešila« pred vaškimi trači.

Francka pa se ni pustila dolgo motiti. Razlagala je še malo o prijateljih, Matiji Čopu in Andreju Smoletu. Brez besed pa je ostala, ko sta vstopila dr. France Prešeren in njegova največja ljubezen, Julija.

France Prešeren je izkazal ljubezen svoji Juliji s pesmijo Pod oknam.

Primičeva Julija je odgovorila z verzom iz

Povodnega moža, ki ga je malo priredila sebi v prid: »Od nekdeje lepé so Ljubljanke slovele, al lepši od mene bilo ni nobene...«

Seveda pa je Francka prinesla informacije tudi od drugih sosed. Po Kranju so krožile govornice, da Julija Franceta ni marala, ker je bil France »Gorenc.«

Dr. France Prešeren je bil rojen v Vrbi in nam je s pesmijo O Vrba to tudi sam povedal.

Julija pa nikakor ni ostala dolžna Francki. Preden je odšla, ji je zabrusila »Le čevlje sodi naj Kopitar!«

Na malo hudomušen a hkrati spoštljiv način smo obeležili prihajajoči kulturni praznik. Skozi igro in recitale znanih Prešernovih pesmi je bilo ustvarjeno prijetno vzdušje.

Doprinos naše prostovoljke, gospe Darinke, je požel same pohvale.

Prav posebna zahvala in poklon pa gre našemu stanovalcu gospodu Stanetu, ki se je za eno dopoldne vživel v vlogo dr. Franceta Prešerna in nalogo izpeljal več kot odlično.

Preplet poezije, glasbe in odlične improvizacije s strani nastopajočih se je izkazal za uspešnega, če lahko sodimo po odzivu stanovalcev.

Opravlјivka Francka jih napove Juliji.
Vir: arhiv doma.

Al lepši od mene bilo ni nobene.
Vir: arhiv doma.

Pripravila: Zdenka Dudič

Gospod Kolenc pove, da je rojen na dan norcev, leta 1931, da je upokojeni mizar, ponosni oče dveh otrok in še ponosnejši dedek dveh vnukinj, za bivanje pri nas pa se je odločil po smrti svoje žene Darinke.

O svojem življenju zelo rad pripoveduje in imela sem to čast, da me je skozi diapozitive, ki sva si jih ogledala kar v njegovi sobi, popeljal v čas pred 45 leti.

Najzanimivejša (pre)izkušnja je bila leta 1971, ko ga je delo popeljalo v obljubljeno deželo - Ameriko. Najbolj sem se nasmejala ob zgodbi, da so ju s sodelavcem, prav tako Slovencem, policisti dolgo časa ustavljali, ker naj bi bila sumljiva, s črnima torbama (v katerih pa je bilo le mizarско orodje).

Presenetil me je, ko je na vprašanje, če mu je kaj žal, da ni ostal v Ameriki, odgovoril, da je povsod lepo, doma pa je najlepše.

Še ena zanimiva zgodba pa je iz domačih krajev in sicer o tem, kako so pri Kolenčevih varčevali za poletni dopust. G. Kolenc je v prazno embalažo od Benko kakava metal drobiž. Čez leto je napolnil kar pet takšnih embalaž, ki jih je nato vzel s seboj na dopust in plačeval - kar iz njih. Privarčevani denar je zadoščal za 14 dnevni dopust v Fiesi, z vso pijačo, nastanitvijo in hrano, ki jo je peš hodil iskat v Slovenijo. Zanimivo in za današnje čase nepredstavljivo.

Pripravila: Sonja Hüll

Gospa Dunja in gospod Jože. Pot do njunega apartmaja na skupini Samorastnikov krasijo portreti zaposlenih in stanovalcev ter druge slike, ki jih je g. Hudarin narisal od prihoda v dom. Slikarski talent je pri g. Jožetu pokukal na plan, ko so mu odpovedale noge. Zakoncema Hudarin se je takrat življenje obrnilo na glavo, vendar sta ga počasi, a vztrajno, obrnila nazaj.

Že preden sta se spoznala, sta vsak zase ustvarila pogoje za samostojno življenje. Dopoldneve sta preživljala v službi, ob popoldnevih pa je ga. Dunja pomagala v odvetniški pisarni, g. Jože pa je po naročilih izdeloval poslikave ogledal ter oblikoval različne publikacije.

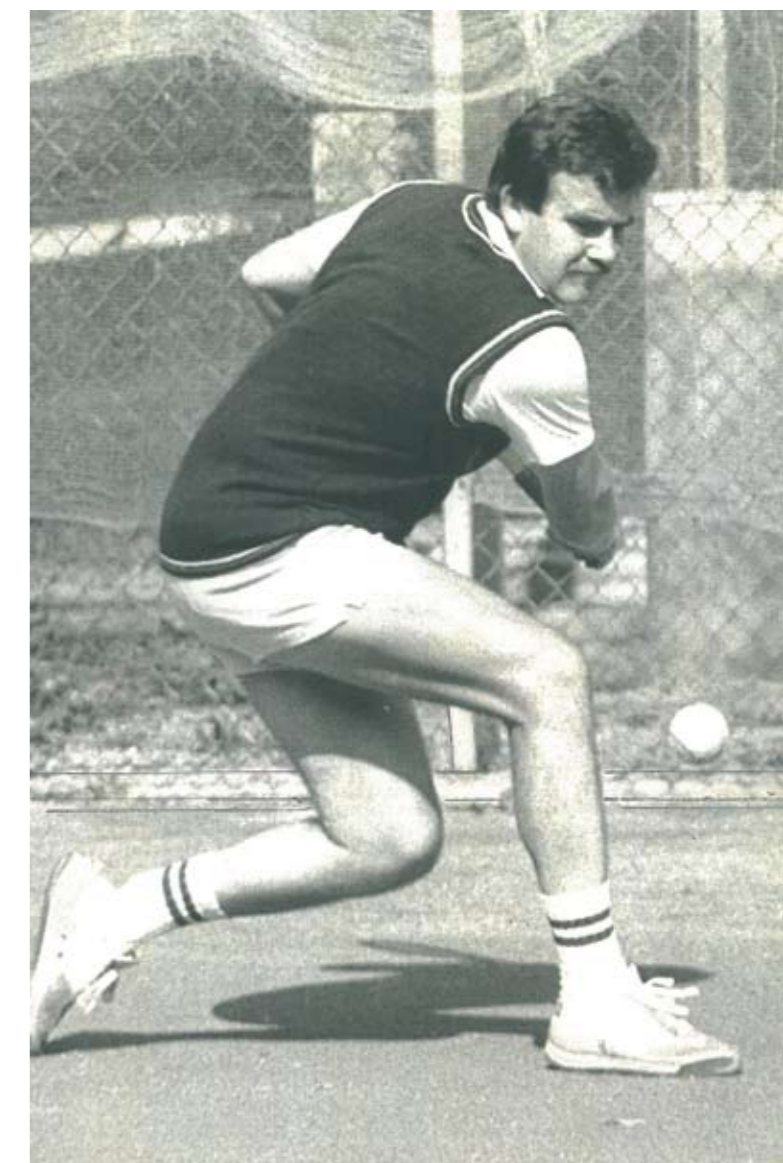
Zaljubila sta se pred skoraj 36. leti, ko se je ga. Dunja odločila, da se preizkusi v tenisu. Med treningom ji je žogica ušla na teniško igrišče in zmotila igro g. Jožeta. Povabil jo je na kosilo in začela se je njuna skupna življenjska pot.

Zakonca sta bila predana svojemu delu, proste trenutke pa sta izkoristila za uživanje v družbi drug drugega in prijateljev. Poletja so bila namenjena planinam in morju, zime smučanju, vedno pa sta izbirala kraje v bližini teniških igrišč. Zadnjih trideset let je bila Kranjska Gora njuna najljubša počitniška destinacija. Zadnji dopustniški dan l. 2011 je za g. Jožeta tudi dan, ko je naredil zadnje korake. Doživel je infarkt hrbtenjače in kljub hitri intervenciji ter prevozu s helikopterjem postal hrom.

Po začetnem šoku, zdravljenju, rehabilitaciji na URI Soča in prilagajanju spremembam, sta se zakonca Hudarin odločila odgovorno pripraviti na prihodnost. Po srečnem naključju se je ravno takrat gradil dom Viharnik, ki sta ga izbrala za nov dom. Povesta, da sta tu zadovoljna. Gospa kljub bivanju v domu za mnoga opravila še vedno poskrbi sama, pri skrbi zase pomaga tudi možu, energijo pa nabira na sprehodih v naravi, kjer prizore rada ujame v fotografski objektiv. Medtem g. Jože svoj prosti čas nameni slikanju, risanju in reševanju križank.

Posebno mesto v srcu imajo njuni prijatelji, ki so ju presenetili z nakupom električnega vozička. Hvaležna sta jim za vso pomoč in podporo, vesela pa sta tudi njihovih obiskov.

Naj zapis zaključim z njuno mislijo: »Dan, v katerem ne storiš ničesar zase ali za druge, je izgubljen dan. Življenje je potrebno živeti, kakršnokoli že je!«

Lov za besedami

Pripravila: Mateja Pelcar

1. Kdo na celem širnem polju ima najlepša krila?
Tanjša so kot cvetni listič,
nežnejša kot svila.
2. Čez luknjo je steklo,
okoli pa les,
ne zunaj ne notri,
natanko vmes.
3. Do konca oblečeno sredi pripeke,
v mrazu in snegu pa kar brez obleke.
4. Zgodaj se na travi
nekaj rahlo je bleščalo -
tisoč drobnih kapljic,
pa čeprav ni deževalo.
5. Velike, lesene,
držijo se stene,
v njih polne police
in polni predali,
če ne bi jih imeli,
le kam bi vse dali?
6. Trava posušena,
trava, ki ne rase,
pod kozolcem čaka
mrzle zimske čase.
7. Včasih so kmetje s konji orali.
Kaj bodo raje danes izbrali?

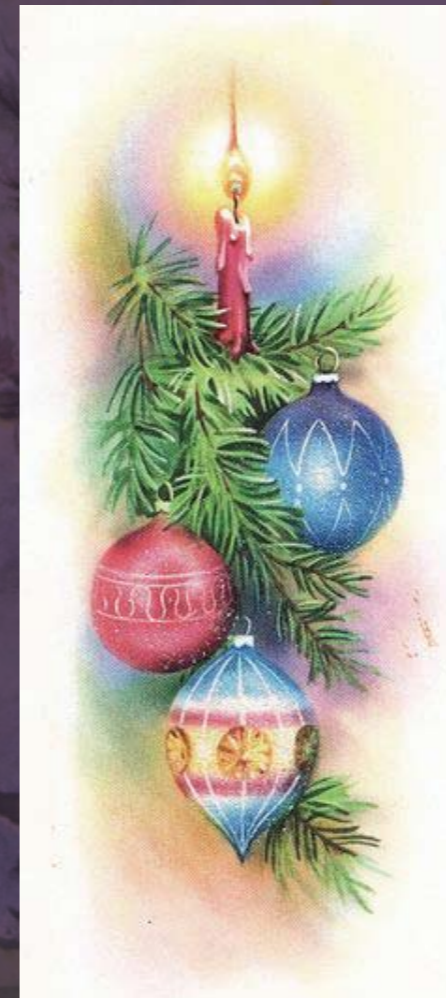
Prve črke rešitev vsake uganke vam dajo rešitev, ki jo vpišete na spodnje polje ter skupaj s svojimi podatki oddajete na recepciji do 31.12. Nagrajence bomo izžrebali na januarskem veselem petku.

1	2	3	4	5	6	7
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Podatki:

Nagrade:

1. Nagrada: PEDIKURA (Slavica Peterman s.p.)
2. Nagrada: MOŠKO STRIŽENJE (Elvira Potočnik s.p.)
3. Nagrada: VODNO KODRANJE (Elvira Potočnik s.p.)
4. Nagrada: 1 x kava + zavoj Viharniških piškotov

*"Čas nima moči, da bi me postaral.
Naše življenje se ne ravna po času,
temveč po ustvarjalni življenjski sili v nas."*

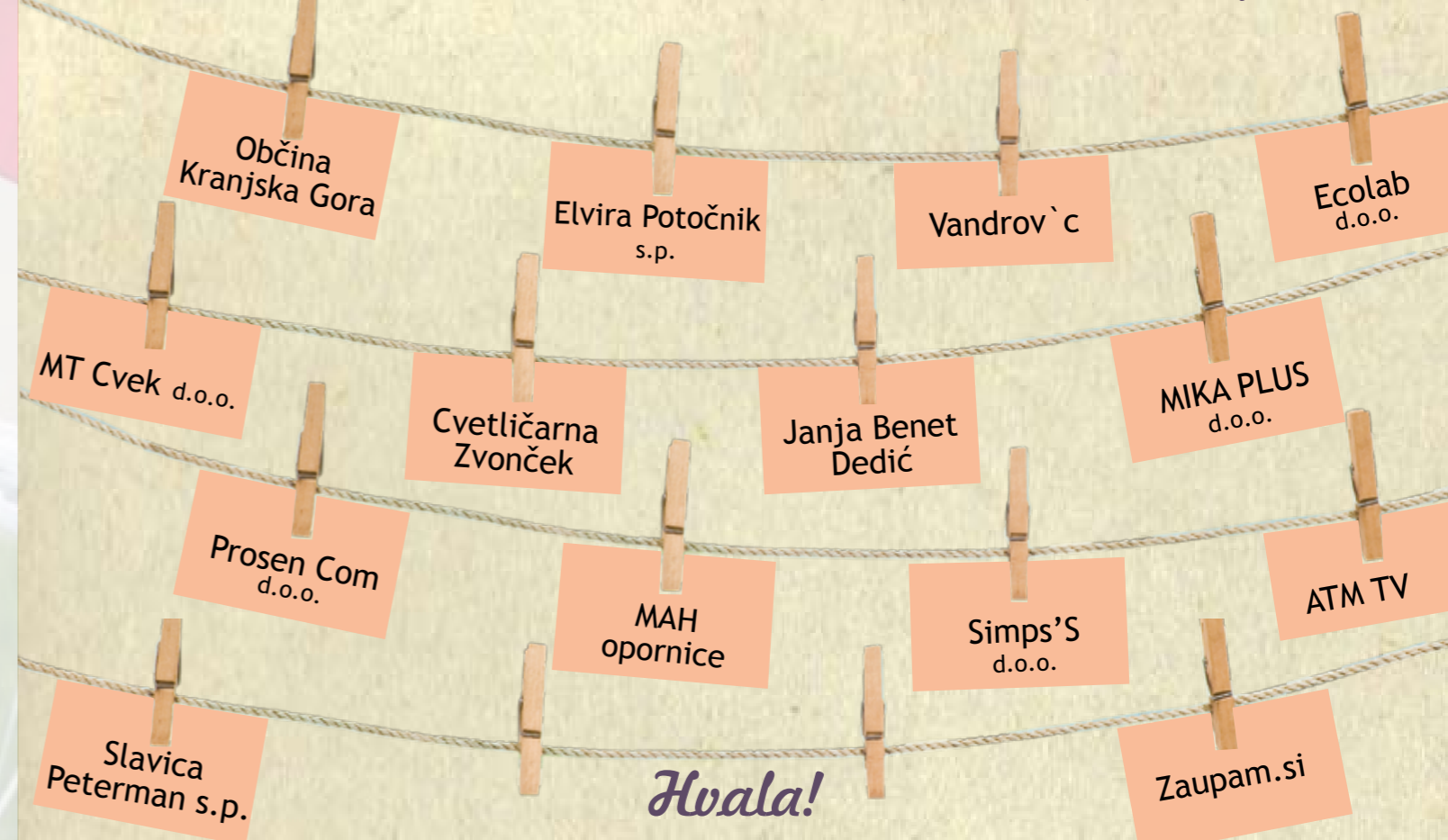
(Russel A. Kemp)

*Zato vsak dan zajemite z veliko žlico.
Z užitkom, veseljem, ljubeznijo in
iskricami v očeh.
Uzemite si čas zase, svoje najbližje,
predvsem pa naj v prihajajočem letu
čas teče vam v prid.*

Srečno!

Kolektiv doma Viharnik

Viharnikove niti časa smo prepletli s pomočjo:

- Občina Kranjska Gora
- Elvira Potočnik s.p.
- Vandrov`c
- Ecolab d.o.o.
- MT Cvek d.o.o.
- Cvetličarna Zvonček
- Janja Benet Dedić
- MIKA PLUS d.o.o.
- Prosen Com d.o.o.
- MAH opornice
- Simps`S d.o.o.
- ATM TV
- Slavica Peterman s.p.
- Žaupam.si

Hvala!

Sledite naši zgodbi na www.dom-viharnik.si

